

Francisco Cândido Xavier

Det som følger er en biografisk skisse av en mann som har viet hele sitt liv til å psykografere bøker og budskap, utelukkende med den hensikt å fremme fred, brorskap og gode medmenneskelige relasjoner.

Det dreier seg tilsynelatende om en ganske alminnelig mann, som i sine studier kom aldri lengre enn folkeskolen, og som har vært i arbeidslivet siden 8-års alderen. Han har alltid vært opptatt først og fremst av verdens arveløse, som har funnet i ham hjelpen til indre fred og materiell støtte, gjennom hundrevis av hjelpeorganisasjoner som han har grunnlagt eller motivert takket være inntektene av bøkene han har nedskrevet, og som er kommet opp i flere millioner eksemplarer.

Han er egentlig ikke forfatteren av de 400 verk, men redskapet, MEDIET, for deres mottakelse.

Ingen har gjort så mye for sjelefreden i Brasil og i andre land, hvor bøkene hans er blitt oversatt og utgitt, enn ham.

Hele hans verk er en lovprisning av indrefreden, som veileder sine millioner av lesere i brorskapets ånd, slik den bør utfolde seg mellom menneskene og samfunnet.

Men hvem er denne enestående skikkelse av en verdensborger som gjennom hele sitt liv har viet seg til tjenesten av de trengende i legeme og sjel, og hvis virke har ført til utgivelsen av en så betydningsfull og omfattende boksamling?

Vedkommende hetter FRANCISCO CÂNDIDO XAVIER, populært kjent i Brasil og i andre land som Chico Xavier.

For å beskrive hans livsbane, ingen bedre enn ham selv, når han minner sin barndom:

"Født i et meget fattig hjem, og morløs i 5-års alderen, har jeg gjennom livet opplevd alle former for motbør, og føler derfor ingen behov for å søke rampelyset og gjøre meg et navn, da smerten for lengst har overbevist meg om hvor verdiløs er de bagateller, som ennå prises så høyt i denne verden." (ord av Chico Xavier i boken "Parnasso de além-túmulo" ("Poesi kolleksjonen fra hinsides")).

Francisco C. Xavier født i Pedro Leopoldo, i delstaten Minas Gerais, den 2. april 1910, en av João Cândidos 15 barn. Da hans mor, vaskekonen Maria João de Deus døde, hadde ekteparet allerede hatt 9 barn. Faren giftet seg igjen med D. Cidília.

Da han var 8 år gammel begynte han å arbeide, for sitt eget såvel som for familiens opphold, i en tekstil fabrikk. Senere, som kjøkkenassistent og kassagutt. Og til slutt som kontorist i kontoret for utvikling av dyreprodukter i Jordbruksdepartementet, hvor han

arbeidet i 30 år før han gikk av med pensjon. I dag er pensjonen hans eneste inntekt til livets opphold.

Men Francisco C. Xavier bør ikke oppfattes som skribent, for, som han selv hevder, er han bare en formidler. Og han har vært formidleren for over 600 forfattere, som gjennom hans mediumitet, har overvunnet gravens stillhet for å diktere, i deres egen stil, og utfra dybden av deres filosofiske og vitenskapelige kultur, uten tap av egen identitet, i Brasil har bl.a. Humberto de Campos, Menotti del Picchia bekreftet autentisiteten.

Hele boksamlingen, uansett åndelige forfatter, er i samsvar og harmoni med de filosofiske og doktrinære prinsipper fremlagt av Allan Kardec, spiritismens sammenfatter, ansvarlig for de didaktiske verk som fastsatte retningene og målene for denne filosofiske, vitenskapelig og religiøse livsholdning i forholdet til samfunnet og til Skaperen.

Forfatter rettighetene til bøkene er donert til diverse hjelpeorganisasjoner. La oss i den forbindelse atter sitere Francisco C. Xavier sine egne ord om skjenkingen av inntektene bøkene innbringer: *"Alle bøkene jeg har mottatt f.o.m. 1931 og til dags dato, gjennom mine fattige evner, ble gitt til Federação Espírita Brasileira (Det Brasilianske Spiritistiske Forbund) og andre spiritistiske institusjoner i vårt land, også til Comunhão Espírita Cristã (Det Kristelige Spiritistiske Samfunn) i Uberaba, uten godtgjørelse, noe som jeg for øvrig ikke betrakter som en dyd fra min side, da jeg bare oppfyller en plikt, i.o.m. at bøkene ikke er egentlig forfattet av meg men av de Åndelige Venner som underskriver dem."*

Men Chico Xavier går lengre enn å avstå fra å motta honorarer for bøkene han utgir. Med hans spinkle pensjon, og nu i 90 års alderen, skjenker han ikke bare alle sine dager og mange av sine netter, men t.o.m. papirene og blyantene som han bruker i sitt mediumiske arbeid.

Det er i denne særegne atmosfære, omringet av rike og fattige som oppsøker ham og som blir tatt i mot med ømhet og i likhetens tegn, at vitenskapsmenn fra hele verden besøker ham, studerer hans evner og skriver om ham, noe som kan bekreftes av de mange avis- og tidsskriftartikler og av de mange bøkene som er utgitt i utlandet om ham.

Det er verd å fremheve enkelte korte avsnitt av verkene mottatt av Francisco Cândido Xavier.

Således i "A vida continua" side 66 (FEB, 1968) står det: *"Til syvende og sist vil vi komme frem til erkjennelsen av at materien er størknet lys, et åndelig substans som hentyder til Guds allesteds værende."*

I dette avsnittet er han 10 år forut for den moderne fysikkens konklusjoner, som peker på eksistensen av en underliggende virkelighet, i hvilket store energimengder er dannet av meget små sorte (eller/og hvite) hull, noe som er i samsvar med forskningen utført av ing. Hernani G. Andrade, president av Instituto Brasileiro de Pesquisas Psico-biofísicas (Det Brasilianske Institutt for Psyko-biofysisk Forskning). Antakelig er disse minihull høyenergi fotoner selvfanger i en gravitasjonssammenbrudd.

I "Missionários da Luz" (FEB, 1945) vises mennesket som en evig ånd midlertidig bosatt i det fysiske legemet. I denne sammenheng opplyses det at epifysen er det mentale livs kjertel, et levende organ selv etter forkalkninger, i voksen alder, som fungerer lik et avansert laboratoriet for psykiske elementer. Bare i 1958, etter Aaron Lerner og sine medarbeideres undersøkelser, ved Yale Universitet, U.S.A., oppdaget man melatonin, pinealens eget hormon. Deretter fant Axelrod, Wurtman og andre frem til enzymet HIOMT, som bare finnes i denne kjertel. Således er man gått bort fra å betrakte pinealen som en etterlevning etter den dorsale lysmottakende kjerne, det såkalte "tredje øyet", som er å finne i visse lavtstående knokkeldyr, og f.o.m. 60-årene oppfatte den som en neuro-endokrin "oversetter", et levende organ selv etter forkalkninger.

I boken "Evolução em Dois Mundos" nedskrevet i samarbeid med Waldo Vieira (FEB, 1959), gis i korte trekk opplysninger om en sannsynlig bestanddel av menneskets vesen - sjelslegemet - som i Antikken var kjent som den plasmiske formidler mellom ånden og det kjødelige legemet, og som i Egypt ble benevnt "Ka", i Hellas "Eidolon", som Paracelsus kal "astrallegemet" og som moderne forfattere klassifiserer som den "Biologisk Organiserende Modell".

Innholdet av "Evolução em Dois Mundos" er i nært slektskap med de nye Parapsykologisk teorier, den sovjetiske Psykotroni, og noen av de nyvinninger i Kvantum Teorien og Geometrodynamikken. Og enkelte av nåtidens fysikere peker på likheten mellom de orientale religionsfilosofier (Tao, budisme, Hinduisme) og høydepunktene som dagens teoretiske fysikk har nådd frem til.

En annen betydningsfull vitenskapelig forutsigelse er å finne i boken "No Mundo Maior" (FEB, 1947), hvor det ble spådd at mennesket vil kunne gjøre inngripen i kromosomenes struktur, med muligheter for å velge fosterets kjønn. Dog advares det at den gjenfødende ånd bevarer i sinnet sitt mannlige eller kvinnelige trekk som ikke kan affiseres av denne intervensjonsprosess.

"O Consolador" (FEB, 1940) inneholder også vitenskapelige forutsigelser, når den omhandler gjenfødselen fødselsmerket, nylig bekreftet av internasjonale forskere i ekstracerebral hukommelse.

Omhandlingen av mediumismen i "Mecanismos da Mediunidade" (1960) ligger ganske nær den moderne fysikk teorier, i.o.m. at menneskets vesen såvel som den kosmisk virkelighet beskrives som dannet av "bølger og fornemmelser". Slektskapet mellom Spiritismen og fysikkens begrep blir iøynefallende nær når man husker at disse teorier betrakter materien som en relativ virkelighet som hviler på en annen underliggende og altomfattende virkelighet, i hvis dybde vi finner et hav av "ren bevissthet", med et uendelig energipotensial. I denne bok benevnes dette som "komisk væske" eller "guddommelig pust".

I forordet til boken "Nos domínios da Mediunidade" (FEB, 1955), gjennom Francisco Cândido Xaviers psykografi, utaler Emmanuel:

"Kjemikere, fysikere, og matematikere, opphøyd til sannhetens forskere, er i dag, uten at de selv vil det, åndenes prester, da materialismen og ateismen er dømt til å utdø av mangel på materie, selve grunnlaget som de bygger sine negative spekulasjoner på."

Og vitenskapen støtter opp om dette psykografiske avsnittet:

"Skilnaden mellom materie og tomrom måtte til slutt oppgis da det ble klart at de virtuelle partikler kan oppstå spontant utfra tomrommet, uten at et hvilket som helst nukleus eller andre partikler er til stede i sterk gjensidig påvirkning."(CAPRA, F The Tao of Physics. Berkeley, Shambhala, 1975)

I samvar med innholdet av boken "Nos Domínios da Mediunidade" kan nevnes J.C. Charons påstand, i "L'esprit, cet inconnu" (Paris, Alban Michel, 1977, s. 56-7):

"Følgelig, med Einstein triumferer geometrien i Fysikken. Hele vårt Universet er dannet kun av de geometriske formene av et eneste substans, rommet, eller, mer presist, av tidrommet, for siden den begrensede Relativitet teorien av 1905 er ikke tid og rom lenger uavhengige av hverandre."

Man kan også finne støtte for dette begrep i W. Heisenbergs "La imagen de la naturaleza en la fisica moderna" (Barcelona, six Barral, 1957):

"Forestillingen om den objektive virkelighet av de elementære partikler ble sprengt, og det på en ganske betydningsfull måte, og erstattet ikke av en tåkete ny forestilling av virkeligheten, men av en gjennomsiiktig matematisk klarhet som beskriver, ikke partiklene adferd, men heller vår kjennskap til deres adferd."

Det ovennevnte sitatet fra "A vida continua" er i overnstemmelse med det som B. Tobem, J. Sarfatti og F. Wolf hevder i Space, time and Beyond (New york, Dutton, s. 143)

"Materien er ikke annet en lys innfanget av tyngdekraften."

Videre, i "Evolução em Dois Mundos" (s.31) , finner man følgende setning:

*"På det åndelige stadiet vi befinner oss i er elektronen også en utskillbar partikkel".*Vitenskapen har bekreftet dette, i følge J.E. Charons ovennevnte verk (s.87):

"Den elektroniske mikroorganisme er ikke tom (ellers ville ikke rommet som omringer den være bøyd). Den inneholder, slik vårt eget Universet gjør, materie og stråling. Og den inneholder særlig det vi kaller "svart" stråling, en slags fotonflass som utfolder seg i alle retninger i alle hastigheter, og som bestemmer et temperatur T, d.v.s. temperaturen av rommets svarte bestråling."

Man må ta hensyn til ordenes og begrepenes utilstrekkelighet for å uttrykke de vitenskapelige forutsigelse som er å finne i bøkene mottatt av Francisco C. Xavier. Det er ganske naturlig at vitenskapen noen år etter valgte benevnelser som ikke alltid stemmer helt overens med de som ble brukt i forutsigelsene, selv om innholdet av åpenbaringene ikke er synderlig forandret. (...)

Freitas Nobre

(Doktor i Jus og Informasjonsøkonomi, ved det Juridiske og økonomiske Fakultet , Universitetet i Paris)

Francisco Cândido Xavier ble nevnt for Fredsprisen i 1981, støttet av den brasilianske folk "i håp om at verden skulle kunne få kjennskap til et verk utført i ren ydmykhet, men som innbefatter den Universelle Kjærlighetens store kraft, d.v.s., den Guddommelige Kjærlighet."